

F Á D N Í O D P O L E D N E

Hned po polednách přišel do naší hospůdky mladík, takovej kluk. Nikdo nevěděl vo něm, čím je nebo odkud asi přišel. A hned se posadil ke stolu, pod motorek na stlačenej vzduch, poručil si třicet cigaret a pivo. Pak votevřel knížku a vod tý doby jen četl, pil a kouřil. Prsty měl načisto žlutý, asi vod toho, že kouřil až do tý doby, kdy ho ten vajgl začal pálit. To nahmatal na ubruse cigaretu, odpálil si ji od toho špačka a hulil dál. Ale ani na chvilku nesjel vočima z řádek tý knížky.

Ten čas si ho nikdo nevšímal, poněvadž bylo před fotbálem a hospůdka byla plná fandů, každej volepenej do svátečních šatů, smáli se všící a byli plný naděje, že to jejich mužstvo vyhraje. Pořád se rovnali v zádech, jako by jim nepasoval kabát, vypínali prsa, dávali si ruku frajersky do kapsy, a když pili vestoje u pultu pivo, hrozně se přeli, jestli to bude čtyři jedna nebo pět jedna pro to jejich mužstvo.

Pak se vyhrnuli, smáli se a vykračovali si to naší ulicí, to každý hned z dálky už věděl, že jdou na fotbál. Tak šli a na rohu ulice, kde je biograf, se otočili a mávali nazpátek do skleněných dveří, odkud z hospůdky na ně kejvaly dvě hlavy. Jedna patřila starýmu Jupovi, kterému zakázal doktor fotbál, protože ho dvakrát klepla na hřišti pepka, a ta druhá hlava, to byl hostinskej, kterej na fotbál nešel, poněvadž byl hostinskej. A fandové se otáčeli, ukazovali rukama, aby jim drželi palce, nad nimi se táhl nápis V NEDĚLI SE NEPOHŘBÍVÁ, program kina v naší čtvrti. Ale ten nápis, když jste se dívali zasklenými dveřmi z naší hospůdky, byl V NEDĚLI SE POHŘBÍVÁ, protože roh baráku, co šel trochu do ulice, zrovna zakrejšoval to NE. A fandové si to vesele štrádovali, každej na nich viděl, že vítězství je jistý, už byli mrňavý v tý naší dlouhý ulici.

A ujela jim tramvaj, takhle si to šinula napříč, udělala takový tři červený štráfy, než ty tři vozy přejely. A fandové se ještě jednou votočili, zamávali... a pak zahrnuli zkracovačkou na refýž...

Ve tři hodiny hostinskej zmáčkl knoflík na rozvodový desce a nad tím klukem, co pořád četl, tichounce pracoval motorek na stlačenej vzduch a rozsvítila se červená žárovka. Hostinskej schválně pustil z vejšky nakřáplej půllitr, rána jak z děla, ale ten kluk četl dál, a dokonce se usmíval. Hostinskej takhle udělal rukama před jeho očima, který se pikovaly do knížky, ale mladíček se blaženě smál. Hostinskej povídá: „Nevidí, neslyší, kouří